

Προσφυγή της 22ας Νοεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-516/07)

(2008/C 37/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: S. Pardo Quintillán)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι:
 - παραλείποντας να προσδιορίσει όλες τις αρμόδιες αρχές για την εφαρμογή των κανόνων της οδηγίας 2000/60/ΕΚ ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000 για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων, το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφοι 2 και 7, της οδηγίας αυτής·
 - παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τον κατάλογο με όλες τις αρμόδιες αρχές, το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 8, της οδηγίας 2000/60/ΕΚ·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το αίτημα της Επιτροπής στηρίζεται στο άρθρο 3 της οδηγίας 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων.

Σύμφωνα με τις παραγράφους 2, 7 και 8 του άρθρου αυτού, τα κράτη μέλη όφειλαν να προσδιορίσουν τις αρμόδιες αρχές για την εφαρμογή των κανόνων της οδηγίας 2000/60/ΕΚ και να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή τον κατάλογο με όλες τις αρμόδιες αρχές εντός ορισμένης προθεσμίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 327, σ. 1.

Προσφυγή της 22ας Νοεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-518/07)

(2008/C 37/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Docksey και C. Ladenburger)

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προβλέποντας κρατική εποπτεία των ελεγκτικών αρχών που είναι αρμόδιες για την επίβλεψη της επεξεργασίας δεδομένων σε άλλους τομείς εκτός του δημοσίου στα ομόσπονδα κράτη Βάδης-Βιτεμβέργης, Βαυαρίας, Βερολίνου, Βραδεμβούργου, Βρέμης, Αμβούργου, Έσσης, Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας, Κάτω Σαξωνίας, Βορείου Ρηνανίας-Βεστφαλίας, Ρηνανίας-Παλατινάτου, Σάαρ, Σαξωνίας, Σαξωνίας-Άνχαλτ, Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν και Θουριγγίας και, με τον τρόπο αυτό, μεταφέροντας εσφαλμένα στην εθνική έννομη τάξη την επιταγή της «πλήρους ανεξαρτησίας» των επιφορτισμένων με τον έλεγχο της επεξεργασίας δεδομένων αρχών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 95/46/ΕΚ ⁽¹⁾·
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 28, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 95/46/ΕΚ Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου υποχρεώνει τα κράτη μέλη να ορίζουν «μία ή περισσότερες δημόσιες αρχές», που «επιφορτίζονται με τον έλεγχο της εφαρμογής [...] των εθνικών διατάξεων που έχουν θεσπισθεί από τα κράτη μέλη, κατ' εφαρμογή της παρούσας οδηγίας», ήτοι διατάξεων προς προστασία των προσωπικών δεδομένων. Το άρθρο 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας επιτάσσει την «πλήρη ανεξαρτησία» των αρχών αυτών. Κατά το γράμμα της οδηγίας πρέπει να ορίζεται ότι οι αρχές αυτές δεν πρέπει να επηρεάζονται από άλλες δημόσιες αρχές ή από φορείς εκτός του δημοσίου τομέα, ήτοι ότι οι σχετικές διατάξεις των κρατών μελών πρέπει να αποκλείουν την άσκηση επιρροής από τρίτους όσον αφορά τις αποφάσεις των αρχών και την εκτέλεσή τους. Η χρησιμοποίηση της λέξης «πλήρης» σημαίνει ότι η ως άνω ανεξαρτησία δεν είναι μόνον ανεξαρτησία από οποιονδήποτε αλλά και ανεξαρτησία από οποιαδήποτε άποψη.

Επομένως, αντιβαίνει προς το άρθρο 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας η πρόβλεψη κρατικής εποπτείας των αρχών που είναι αρμόδιες για την επίβλεψη της επεξεργασίας δεδομένων σε τομείς εκτός του δημοσίου όσον αφορά την εφαρμογή στην πράξη, την τήρηση των προβλεπόμενων διατάξεων και το απασχολούμενο προσωπικό, όπως συμβαίνει και στα 16 ομόσπονδα κράτη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Επειδή η νομοθεσία καθεμιάς των ομοσπόνδων κρατών προβλέπει την εποπτεία των σχετικών αρχών με διάφορους συνδυασμούς των τριών αυτών

ειδών εποπτείας, τούτο συνιστά παραβίαση εκ μέρους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας, που επιτάσσει την «πλήρη ανεξαρτησία» των αρχών. Ανεξάρτητα από τις διαφορές της εποπτείας όσον αφορά την εφαρμογή στην πράξη, την τήρηση των προβλεπομένων διατάξεων και το απασχολούμενο προσωπικό, όλοι αυτοί οι τρόποι εποπτείας συνιστούν προσβολή της ανεξαρτησίας την οποία επιβάλλει η οδηγία.

Από τελολογικής απόψεως ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε αναγκαία την πλήρη ανεξαρτησία, ώστε να μπορεί ασκείται πραγματικά η κατά το άρθρο 28 της οδηγίας αποστολή των ελεγκτικών αρχών. Η έννοια της «πλήρους ανεξαρτησίας» καθίσταται ακόμα πιο σαφής και βάσει του ιστορικού της θεώρησης του επίμαχου κανόνα. Αλλά και από συστηματικής απόψεως η επιταγή της «πλήρους ανεξαρτησίας» των ελεγκτικών αρχών συνάδει με τα ισχύοντα στο πλαίσιο της Κοινότητας στον τομέα της προστασίας δεδομένων. Επιπλέον, το άρθρο 8 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιτάσσει ο σεβασμός των κανόνων περί προστασίας προσωπικών δεδομένων να «υπόκειται στον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής».

Η έννοια της σχετικής ανεξαρτησίας που επικαλείται η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ήτοι της ανεξαρτησίας των ελεγκτικών αρχών μόνον από τους ελεγχόμενους, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τη σαφή και ευρύτερου περιεχομένου διατύπωση της οδηγίας, που επιτάσσει «πλήρη» ανεξαρτησία. Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή του δεύτερου εδαφίου του άρθρου 28, παράγραφος 1, στερεί του περιεχομένου της τη διάταξη αυτή. Απορριπτέα είναι και η επιχειρηματολογία κατά την οποία το άρθρο 95 ΕΚ ως κύρια νομική βάση της οδηγίας και οι αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας συνηγορούν υπέρ της συστατικής ερμηνείας της επιταγής «πλήρους ανεξαρτησίας». Το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι η οδηγία εκδόθηκε νομοτύπως και ότι αποκλείεται μια συστατική ερμηνεία των διατάξεων της σε περιπτώσεις όπου το αντικείμενο δεν είναι οικονομικής φύσεως. Κατά τα λοιπά, η επίμαχη διάταξη δεν υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου προς επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η οδηγία, σύμφωνα με το άρθρο 95 ΕΚ και με την αρχή της επικουρικότητας.

(¹) ΕΕ L 281, σ. 31.

Αίτηση αναίρεσης που υπέβαλε στις 22 Νοεμβρίου 2007 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στις 12 Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (πρώην Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Ανααιρεσίμουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Van Vliet και S. Noë)

Ανααιρεσίβλητη: Koninklijke Friesland Foods NV, πρώην Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

Αιτήματα της ανααιρεσίμουσας

Η ανααιρεσίμουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την προσφυγή για την ακύρωση της Απόφασης (¹) και να καταδικάσει την Koninklijke Friesland Foods NV (στο εξής: KFF) στα έξοδα τόσο της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και της δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου·
- επικουρικώς: να αναίρεσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που χορηγεί δικαιώματα σε άλλους επιχειρηματίες εκτός της KFF οι οποίοι στις 11 Ιουλίου 2001 είχαν υποβάλει στην ολλανδική εφορία αίτηση να υπαχθούν στο σχετικό καθεστώς ενισχύσεων και να απορρίψει την προσφυγή για την ακύρωση της Απόφασης κατά το μέρος που η προσφυγή στρέφεται κατά του ότι χορηγήθηκαν δικαιώματα σε άλλους επιχειρηματίες εκτός της KFF οι οποίοι στις 11 Ιουλίου 2001 είχαν υποβάλει στην ολλανδική εφορία αίτηση να υπαχθούν στο σχετικό καθεστώς ενισχύσεων.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο:

- (i) κρίνοντας ότι η KFF έχει έννομο συμφέρον καθόσον, αν γίνει δεκτή η προσφυγή, θα έχει συγκεκριμένες αξιώσεις κατά των ολλανδικών αρχών σχετικά με ρύθμιση περί διεθνών χρηματοδοτικών δραστηριοτήτων (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψεις 58 έως 73)·
- (ii) κρίνοντας ότι η Απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά την KFF (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψεις 93 έως 101)·
- (iii) ακυρώνοντας την Απόφαση λόγω πραγματικών περιστατικών που η Επιτροπή δεν γνώριζε και ούτε όφειλε να γνωρίζει τη στιγμή που εξέδωσε την Απόφαση, και ιδίως λόγω της συγκεκριμένης καταστάσεως της KFF (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψεις 141 έως 143)·
- (iv) πρώτο σκέλος: κατά πρόδηλη πλάνη θεωρώντας αναμφισβήτητο και επομένως αποδεδειγμένα ένα στοιχείο ουσιώδους σημασίας για τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου (κακώς θεωρώντας ότι η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ότι η προσφεύγουσα έλαβε λογιστικά μέτρα και οικονομικού περιεχομένου αποφάσεις που δεν μπορούν να τροποποιηθούν εντός χρονικού διαστήματος δεκαπέντε μηνών (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψη 137)·

δεύτερο σκέλος: κρίνοντας ότι δύναται να επικαλεστεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη μια επιχείρηση η οποία απλώς υπέβαλε αίτηση να υπαχθεί σε μέτρο ενισχύσεως (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψεις 125 έως 140)·

- (v) κρίνοντας ότι η KFF λυσιτελώς δύναται να επικαλεστεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψεις 149 και 150)·